

Vaarwel aan Eurydice

Pieter Luyckx

1

hier is geen droefheid, voor zover bekend,
geen koude lucht, geen mist, hier is het milde,
dunne licht, dat haar bevrijdt; een roze wolk

verplaatst zich in het onvoltooide, het lijkt
alsof dat uitzicht wacht op haar, betoverd
stapt zij op en wordt sindsdien vermist.

2

zij richt de dag zo helder in en nadert zacht
de druppel water op het blad en dekt hem toe,
dit zeldzaam ogenblik schept zo een warme plek,

dat het zo hoort: zij eert haar liefste god vanaf
dit trage uur, maar nauwelijks vermindert dat
het leed, de dood komt veel te dicht bij haar.

3

wanneer de dag afneemt en zij het licht
verlegt - zij leeft van licht, van wolkeloos,
van even, dat nooit meer verwaait, - en zij
haar hoofd in sluiers windt en meer verleidt

dan ooit, maar door zichzelf verlaten wordt,
ontvlucht, haar schaduw achterna, die elders
is en ingeslapen wacht en aan de nacht
ontvangt, - die nooit zal zijn vergeten.